

Řeknu to narovinu: jméno **Milan Urza** mi až donedávna vůbec nic neříkalo. Neměl jsem je spojeno s kapelou **První hoře**, ani s dalšími jeho projekty. Prostě mě tento člověk absolutně míjel. Až jednoho dne mi přistálo doma album s názvem **Málem bych zapomněl...**

Příjemně zelenkavá barva přebalu a tajuplné názvy písní mě jednoho dne přilákaly k poslechu. Kolekci třinácti akustických písní s českými texty provází citlivé a vnímavé aranže, nenásilné melodické linky kytary

Jiřího Hese

, houslí

Milana Jakeše

a saxofonu

Silvy Šírové

. Atmosféra písní je čistě komorní, slouží sdělení, což je dnes poměrně vzácné. Hudbu a texty si Urza píše sám a dlužno říci, že nezastírá máchovsky rozervanou duši. Ač z podstaty romantik, dokáže si v sobě uklidit a vyložit karty na stůl.

„Na tváři smích a pod maskou žal,“

zpívá v písni

Krátká píseň o lásce

. Přirozeně a spontánně tvoří rýmy, jakož i obrazná pojmenování, metafory, metonymie, oxymórony a další, košatý básnický arzenál. Urza má nejen výrazný literární talent, ale i dar vyslovit zásadnější a hluboké myšlenky:

„Svět není dům bez oken,“

zpívá v jedné písni, v níž později dodává:

„Někdy se vyplácí být člověkem.“

Je sympatické, že se nikdy nesnaží implantovat nějaké absolutní pravdy, ale vždy připouští alternativu volby či možnost vlastního omylu. Skeptickým pochybováním, jiskrou naděje a hledáním smyslu věcí a skutků jeho texty překračují šedý průměr mnohdy infantilního vyjadřovacího stereotypu českého folku.

Co potěší ještě víc, je pěvecký projev Milana Urzy. Skutečně charismatické a prvotřídní hlasy v naší kotlině sice stále zaznívají, ale jejich majitelé (Křesťan, Redl, apod.) už mají na pažbě často přes šest křížků a mladší jim bohužel nesahají po jistou část těla. Urzův zvučný baryton má naštěstí nejen osobitost, ale i intonační jistotu, širokou dynamiku a vypravěčský potenciál. Dokáže své příběhy obohatit emocionálními prostředky, dobře zvládá lehounký chraplák i zastřený šepot. Je to opravdu velký hlas se vším všudy. A kdyby byl jeho vlastník jiný, mnohem větší, národnosti a měl trochu štěstí na své PR, určitě by o něm věděla aspoň půlka civilizovaného světa.

Ne všechny songy jsou ukázkou výrazné invence, přesto písně *Zrádná milá*, *Dáma bez kamélií*,

Milan Urza vydal desku *Málem bych zapomněl*. Debut, který stojí za poslech.

Napsal uživatel Milan Bátor
Čtvrtek, 30 Duben 2020 21:40

Testamenty

a

Dům bez oken

patří k tomu nejlepšímu, co lze v česky zpívané písničkářské tvorbě dnes slyšet. Intimní rozměr, nevšíravost, upřímnost, chytré a chlapské podání. To jsou další atributy Urzova debutu, který působí jako citová inventura a emotivně básnický záznam jisté životní etapy. Album

Málem bych zapomněl...

je sice svou délkou skromné, přesto se umí zapsat do paměti tak, že dlouho zapomenout nelze. {desky 1649}

Milan Urza – zpěv, kytara, harmonika, hudba, slova, Jiří Hes – kytara, Milan Jakeš – housle, Silva Šírová – saxofon.